

Tomheten

Håller mig sällskap i dessa vackra rum.

I köket lutar sig pelargonerna ut, mot ljuset.

I salen exploderar orkidéerna ohämmat i blomklasar.

Det jag lagt, det ligger kvar.

Inget hindrar mig längre
inget, utom ovanan att ha min tid för mig själv.

Kommer tillbaka nu

Orkidéerna sträcker sig
mot solen.

Jag reser mig ur soffan
till livet.

Mod att låta

Gräset växa.

Låta mina tankar stanna.

Låta dem säga god natt
istället för
adjö.

Mod att vänta.

Idag

Väcktes av koltrasten utanför fönstret.

Frukost på balkongen.

Lång promenad hand i hand
efter vattnet.

Blommor i gräset
doft av syrener
vita, rosa, lila.

Lunch på balkongen.

Min oro var inte
hela tiden närvarande.

Allt är bra
om inte det värsta skulle kunna hända.

Glädjen finns

Här, i att
känna att jag är
dagen varit
jag var i den
händelser
besvikelser
liv, lever, levande.

Omsluten av en annan man

Mindes jag plötsligt
hur det varit
när han levde.

Alla hans goda sidor
och hans mjuka viskande
i mitt öra.

Jag sa inget
men behöll känslan
i mitt hjärta.

Oändlighet

Vid havet.

Himlen
famnar
horisonten.

Våga

Stå kvar.

Vält inte, sjunk inte.

Kräv inte, kväv inte.

Dras inte med.

Du i dig – nu.

Barndom på stålgalgar

Jag såg ditt gula hus närma sig
genom bilfönstret.

Ett svagt regn föll mot bilrutan
tyst som tårar.

Av alla mina kläder
som hängt i sovrummet
fanns bara två plagg kvar.
De andra var kastade.

Mina två små barnklänningar
hängde på varsin stålgalge
längst till höger
på den långa klädställning
som gick från väggen till sängen
sängen som nu var uppriven.

Inga lakan.
det vackra överkastet
som jag köpt
låg hopknölat
vid fotändan.

Var inte rädd

Jag skriver om sorgliga saker.
Jag är inte så sorgsen nu.
Jag vill inte bort.
Jag vill vara här.

Havets vindar

Fri sikt
frisk luft.

Vågor mot stenarna på stranden
fiskmåsar cirklar ovanför.

Solen står i zenith.

Sitter i den grå soffan.
Filtar runtomkring.
Jag ser horisonten.
Din värme bredvid mig.

Fullmåne

Absorberas av nuet.
Natten är vaken.

Du sover.
Jag bygger
ord.

På väg

Gående med motvind som fläktar i mitt hår.
Starka ben bär mig tills jag stupar en dag.

Nu – mitt uppdrag att ta vara på livet!